

Gránátok a becsületért

Bismarck

A birodalmi zászlóshajó
tündöklése és bukása

Írta: Izolde Johannsen

1.

Atlanti-óceán

350 mérföldnyire keletre Bresttől, Franciaországtól

1941.05.27. kedd

reggel 7 óra

Günther Lütjens flottaparancsnok az íróasztala mögött ült. A magas, szikár, mosolytalan férfi előtt csak a hadinapló hevert az üres asztal felületen, mellette a karórája, mely reggel hét órát mutatott. Paul Ascher fregattkapitány, a Rajnahadgyakorlat hadműveleti főtisztje a tárgyalósarokban várakozott. Már hatvan hosszú perce, hogy Lütjens hívatta, bár ezalatt semmit nem tettek, csak ültek némán. Halkan kopogtak. Wolfgang Reiner, Ernst Lindemann parancsnok elegáns, lencsőke hajú segédtisztje lépett be hozzájuk.

– Tengernagy úr, hívatott!

Lütjens fel sem pillantott, csak bólintott.

– Időben érkezett, köszönöm. Újabb üzenetet küldenék, kérem, jegyezze fel!

Ascher felkelt ültéből, megigazította fekete egyenruháját, azzal odaballagott kettejükhez. Nézte a fiatal, karcsú segéd-tisztet, ahogy odaadó figyelemmel készíti elő a jegyzeteket. Egyforma magasak voltak, csak a fregattkapitány haja fekete volt, szöges ellentéte az övének.

– Flottaparancsnok a Nyugati Csoportfőnökségnek: Küldjenek egy tengeralattjárót a hadinapló és a hajónapló megmentésére!

Wolfgang Reiner nyelt egyet, jobbában megremegett a toll. Csak annak sercegése hallatszott, ahogy a fehér papíron kanyarítja a végzetes szavakat.

– Ez minden, elmehet, Reiner!

– Igen uram, máris továbbítom.

A segédtsízt tisztelgett, katonásan sarkon fordult, kilépett és határozott mozdulattal becsukta maga mögött az ajtót.

Kint állva azonban nagyot fújt, baljával megtörölte homlokát. Végignézett az üres, néma folyosón.

Szóval tengeralattjárót kér a flottaparancsnok.

Ahogy elnehezült léptekkel ballagott a rádiósok kabinja felé, hirtelen emlékezetébe villant a rajz, amit még a kintinban látott. Ha van a világon tengeralattjáró, mely rajtuk segíthet, az bizony a *Bismarck* kereszttájiának a hős Parszifál lovagnak a ladikja. Eljött az idő, hogy Herbert Wohlfarth, az U-556 vidám, barátságos parancsnoka végrehajtsa esküjét.

Lütjens újra kinyitotta a hadinaplót, Paul Ascher pedig visszatért a helyére. Az óra mutatójának kattogása hallatszott csak. Vártak. A fregattkapitány tudta, hogy ezennel minden lehetőséget számbavettek. Lütjens legalább a naplót meg akarja menekíteni, hogy azok tartalma ne vesszen oda. Azonban minden egyes perccel csökkentek az esélyek, hogy az a vágyott U-boot felbukkanjon. A reggel elhozza hozzájuk üldözőiket, épp ezért meglehet, már túl késő lesz.

Reiner legközelebb 7 óra 45 perckor hozott számukra üzenetet a Nyugati Csoportfőnökségtől: „*Ötvenegy bombázó szállt fel 05.20 és 06.45 között, felbukkanásuk 09.00-tól várható!*” – átnyújtotta a kikódolt lapot, majd azonnal elhagyta a parancsnoki kabint. A tisztí étkedébe sietett, ahol már gyülekeztek a többiek.

Burkard von Müllenheim-Rechberg sorhajóhadnagy, a negyedik tüzértiszt két perccel utána érkezett, szintén megéhezett, s mellette társaságra vágyott. Az elegáns, fiatal tiszt régi, nemesi család leszármazottjaként választotta a haditengerészetet. A báró előtagot itt a hadihajón nem használta, de arisztokratikus megjelenése egyértelművé tette a legénység számára, hogy megkülönböztetett udvariassággal viselkedjenek irányában. Biccantettek egymásnak, majd Wolfgang Reiner nekilátott valami harapnivalót keresni. Kiszáratva megjelent Arthur Meier, a hajóparancsnok pincére is, kezében tisztára törölt tálccával. Gondterhelten dohogott. Az elegáns, hamburgi étterem pincérét Ernst Lindemann sorhajókapitány, a *Bismarck* parancsnoka a városban elköltött

vacsorák alkalmával olyannyira megkedvelte, hogy magával hozta a hajóra. Esetében kalandvágy párosult kötelességtudattal. Most azonban a tengerjáró pincér tanácstalanul álldogált: a semmiből nem tudott reggelit varázsolni. A helység hátsó részében ötven literes levesestál árválkodott, a benne felejtett merőkanállal. A leves már kicsapódott a tál szélére, a benne úszkáló zöldségszarabokról pedig mindent elmondhattak, csak azt nem, hogy étvágygerjesztők.

– Mondják meg, mit vigyek a parancsnok úrnak? – tanakodott hangosan. Burkard von Müllenheim-Rechberg, Ernst Lindemann egykori, és Wolfgang Reiner, a parancsnok jelenlegi segédtszjtje odamentek hozzá.

– Itt nincs semmi! – sajnálkozott a pincér.

Wolfgang addigra nagy nehezen összeszedegette magának a fellelhető maradékokból szendvicsét. Szótlanul ránézett a pincér üres tálcájára, ezt követően elvette a legfelső tiszta tányért a felhalmozott toronyból és ráhelyezte saját szendvicsét. Burkard ezalatt kávé tölthetett, majd a gőzölgő bögrét a tálcán lévő tányér mellé rakta. Meier hálásan pislogott rájuk.

– Önök nagyon kedvesek, tiszt urak!

Egymás mellett álltak. Nézték, ahogy a pincér boldogan siet a parancsnoki kabin felé. Burkard elfordult, pillantása a feltornyozott tányérokra siklott.

– Nézze csak, Reiner!

– Mit, sorhajóhadnagy úr?

– Azokat a tányérok. Szerintem enyhén balra dőlünk.

A segédtszjt körbepillantott.

– Igaza lehet, uram, bár én magam nem érzem.

– Ebben a zárt térben jobban kihansúlyozódik a dőlés iránya, szöge – elmélkedett a negyedik tüzértiszt. Reiner a távolabb állókat figyelte, már nem gondolt vele. Freytag hangját hallották, amint a közelgő halálról elmélkedik. Burkard rettentően lehangolónk találta a gyászos eszmefuttatást, nemigen akart még a halállal szembesülni, Wolfgang Reiner azonban elindult hozzá, mint a fény által odavonzott éjjeli pillangó. Wilhelm Freytag a kázinóban összegyűlt tűzfős csoportosulás rangidős tisztjeként ült a fiatal tisztek között,

azokhoz beszélt. A sorhajóhadnagy, kezében a kávéval sarkon fordult, elhagyta a kantint, mert hirtelen ötlettől vezérelten a parancsnoki hídra indult. Mivel az elmúlt órában egyetlen parancs sem hangzott el, nem is indokolta semmi állandó jelenlétét a hátsó tűzvezető állásban. Amint a lépcsőn ballagott fölfelé, ránézett karórájára. Az óramutató lassan 08.00 felé kúszott.

Gyönyörű, ragyogó napsütés fogadta a hadihajót. Burkard a vízen táncoló fényeket nézte.

„Szép nap ez a halálra” – suhant át rajta a búskomor gondolat, aztán teleszívta tüdejét. Igyekezett elhessegetni a baljóslatú sugallatot. Amint belépett a parancsnoki hídra, döbbsen nézett körbe. Első látásra teljesen elhagyatottnak tűnt.

Ahogy tüzetesebben szemügyre vette a helységet, láthatóvá váltak a pihenő emberek. Ki ahol helyet talált, leheveredett, akinek nem jutott fekvőalkalmatosság, az a falnak dőlve a földön üldögélt. Lehunyt szemek, sápadt, vagy éppen hamuszürke arcok. A legénység minden tagja, beosztástól függetlenül teljesítőképessége határához érkezett. Emésztő fáradtság kerítette hatalmába őket, az a fajta ájult kábulat, melyből már csak nagyon nehezen lehet felébredni. Némely tiszt kigombolt felsőkabátja alól mentőmellény fehér foltja villant elő. Burkard megütközött ezen. Hiszen szabályellenes! Mi lesz, ha a divíziók ezt megneszelik? Kitör a pánik. Csöndes léptei továbbvitték, kinyitotta az ajtót, és belépett a parancsnoki toronyba. Hirtelen megpillantotta Ernst Lindemannt. A hadihajó parancsnoka Arthur Meier társaságában álldogált, a pincér épp akkor tálalta fel a sebtében összeszedett reggelit. Lindemann odafordult a hamburgi kalandorhoz, valami vicceset mondhatott, mert az elegáns pincér szája mosolyra húzódott. Burkard felszisszent. A parancsnok is nyitott mentőmellényt hordott. Kétszer is meg kellett néznie, ámde akárhogy elemezte a látottakat, tudta, hogy nem tévedett. Belépett hát az előtérbe, tisztelgett, várta a viszonzást. Lindemann, úgy tűnt, észre sem veszi, pedig